

Valoración sobre los hechos parlamentarios del 10 de octubre y el contexto postreferèndum.

ENDAVANT (OSAN) :: 13/10/2017

Este 10 de octubre el gobierno de Cataluña traicionó la soberanía del pueblo expresada en el referèndum del 1 de octubre y la huelga general del 3 de octubre.

Valoració sobre els fets parlamentaris del 10 d'octubre i el context postreferèndum.

12 octubre 2017 Destacat, Comunicats

Aquest 10 d'octubre el govern de Catalunya va traïr la sobirania del poble expressada en el referèndum de l'1 d'octubre i la vaga general del 3 d'octubre. La no proclamació de la República -i la seva substitució per una «suspensió» que obre les portes a una negociació amb l'estat- és un atac contra la sobirania del poble. El govern de Puigdemont ha cedit davant del xantatge exercit per la banca, la patronal i la Unió Europea, i davant les pors del sobiranisme governamental al desbordament popular que va permetre l'èxit del referèndum i de la vaga general. El missatge que han llançat és clar i trist: les opinions d'uns pocs tenen més valor que els vots d'una majoria; la sobirania, pel sobiranisme governamental, és negociable i transaccionable. No només ens limitem a dir que no compartim la decisió, sinó que la rebutgem obertament perquè és un greu menyspreu a la voluntat popular.

El procés d'autodeterminació només avança al carrer

L'exercici de l'autodeterminació és en sí mateix una revolució política. Una revolució que implica l'acció del poble al carrer, la presa del control del territori, el control dels sectors econòmics estratègics i la voluntat decidida de construir un poder polític independent. El poble va complir la seva part, amb una mobilització i autoorganització tan massives que van permetre fer el referèndum i aturar el país. El govern ha demostrat que no tenia la intenció de complir amb la seva part, malgrat cinc anys de propaganda intensa sobre la creació de les estructures d'estat.

Quan el procés va passar de les institucions al carrer, després del 20 de setembre però sobretot entre l'1 i el 3 d'octubre, l'autodeterminació va poder començar a materialitzar-se. Davant l'enorme magnitud del poble mobilitzat, la por del sobiranisme governamental va dictar un retorn del procés a les institucions. Un sobiranisme governamental que ja havia pres decisions destinades a convertir el referèndum en una protesta, com la dissolució de la sindicatura electoral o la mobilització que pretenia impulsar la direcció de l'ANC de fer cues silencioses davant les escoles mentre la policia retirava les urnes, i que sortosament no va tenir cap seguiment.

La decisió d'ajornar una setmana la traducció dels resultats del referèndum en acció política ha donat temps a les grans empreses i bancs per lliurar una autèntica guerra psicològica i per tal que l'espanyolisme organitzés una important desfilada orangista al centre de Barcelona i perpetrés agressions feixistes a Palma i València. Situacions que ara estan

servint per a justificar la reculada del govern en l'aplicació dels resultats de l'1 d'octubre. Aquesta és una decisió que atribuïm a la por del govern autonòmic de prendre decisions polítiques mentre la gent era al carrer.

Amb les mobilitzacions de l'1 i el 3 d'octubre grans capes de la població van prendre consciència del poder de la mobilització i de la necessitat de desbordar les institucions per a poder generar canvis en profunditat. És sobre aquesta consciència que serà possible acabar de materialitzar l'exercici del dret d'autodeterminació de l'única forma que és possible en la nostra situació: a través de la desobediència al marc constitucional i europeu, i l'obediència única al mandat popular.

Ens cal plantar cara a l'operació de reforma constitucional

En el context polític actual només hi ha tres escenaris possibles: ruptura, reforma o involució. Qui no juga en favor d'un, està jugant en favor d'un altre per molt que cregui el contrari. Al Principat, la ruptura és la proclamació d'una República independent. Aquell sobiranisme o aquella esquerra que no estigui per fer efectiva ja la República independent, no està per la ruptura i juga, per tant, en favor de la reforma. I l'única reforma possible dins el marc constitucional és una reforma constitucional.

Des de fa temps, Endavant OSAN venim denunciant les intencions dels sectors d'ordre del sobiranisme de buscar escenaris de negociació amb l'estat que només condueixen a un lloc: la reforma constitucional. Aquest escenari, que perpetuaria durant dècades la submissió del nostre poble a l'estat espanyol i als dictats de la Unió Europea, comença a congrega actors diversos.

En un primer lloc, el reformisme ha trobat en la «nova política» un puntal per a la supervivència del règim. El paper del colauisme i de Compromís en tot el conflicte ha estat sistemàticament el d'obviar la voluntat popular, el de menystenir qualsevol concepte de sobirania real i el de voler tancar el conflicte a través de negociacions per dalt. Per molt que ho maquillin amb la propaganda en favor d'un procés constituent, fer un procés constituent dins el marc constitucional és una reforma de l'estat de les autonomies i no la construcció d'una República.

El reformisme també és la via possibilista en la que aposten tant una part del PDeCAT com alguns sectors del poder econòmic de Catalunya. Es tracta, en definitiva, d'intentar amortir la contestació social i nacional sorgida a Catalunya sense posar en dubte l'ordre jurídic existent -espanyol, capitalista i patriarcal-, i fer-ho utilitzant com a horitzó un referèndum pactat que és impossible que sigui acceptat per l'estat espanyol.

En aquesta operació, la jugada de recórrer a la mediació de l'UE prèvia a qualsevol ruptura reforça la postura d'acceptar el full de ruta de la reforma constitucional. Els principals mandataris de la UE afirmen que «donem el suport als esforços per superar la divisió i la fragmentació per assegurar la unitat i el respecte a la Constitució Espanyola», i donen ple suport al govern espanyol.

Tota aquesta operació té, però, un problema: el poble. Una majoria social a Catalunya ha apostat i ha defensat la proclamació d'una República independent. I és aquest poble el que

ha de fer prevaldre la seva sobirania contra els interessos polítics i econòmics d'elits i grups de pressió.

Fer allò que vam dir que fariem: ser acceleradors de l'autodeterminació

L'esquerra independentista no podem titubegar ni adoptar un posicionament de seguiment crític del procés negociador al qual ens volen empènyer. Cal parlar amb claredat i no donar cap baló d'oxigen al processisme. El risc d'esdevenir còmplices d'una operació de reforma des de dalt és molt elevat.

En aquest sentit, donem suport a la posició apuntada per la CUP-CC de no tornar a participar de l'activitat parlamentària fins que no es facin efectius els resultats de l'1 d'octubre. Així mateix, alertem contra la trampa d'iniciar debats parlamentaris o polítics al voltant del procés constituent abans de la materialització efectiva de la independència. Una acció que només s'entendria destinada a distreure l'independentisme mentre es negocia una reforma constitucional.

L'esquerra independentista s'ha de deure al mandat popular de l'1 i el 3 d'octubre, i no a una pretesa unitat política amb ERC i PDeCAT que si no serveix per a donar compliment a aquest mandat popular, no serveix per a res.

Quatre eixos per a guanyar aquesta batalla.

Tot i que els fets del 10 d'octubre siguin decebedors, hi ha molts motius per continuar lliurant aquesta batalla. El principal, els més de dos milions de persones que l'1 d'octubre van dir prou i que el 3 d'octubre van protagonitzar la mobilització més gran de la història de Catalunya. I també perquè el poble organitzat encara podem aturar aquest atac a la sobirania i aconseguir fer respectar els resultats de l'1 d'octubre. I creiem que ho podem fer amb una estratègia que ha de pivotar sobre aquests quatre eixos:

Exigir la proclamació de la República independent al carrer. Cal un calendari de mobilitzacions àmplies de tots els agents que no han donat suport al pas enrere del govern autonòmic. **Continuar treballant en el procés d'autoorganització popular.** Els CDR i les diferents formes d'autoorganització al marge de les corretges de transmissió de les direccions del sobiranisme governamental són un valor importantíssim i clau per a generar mobilització. **Secundar la proposta de la CUP d'aturar la seva participació al Parlament** mentre aquesta no es produeixi. La legislatura només té sentit si culmina amb la immediata proclamació de la República independent. **Desmuntar el discurs sobre el «diàleg» destinat a justificar la reforma constitucional.** La reforma constitucional no pot ser presentada com un mal menor, sinó que significa allargar la pertinença dels Països Catalans a l'estat espanyol durant més generacions.

A la feina! Per vèncer cal anar-hi, anar-hi i anar-hi!

Països Catalans, 11 d'octubre de 2017

Valoración sobre los hechos parlamentarios del 10 de octubre y el contexto postreferèndum.

Este 10 de octubre el gobierno de Cataluña traicionó la soberanía del pueblo expresada en el referèndum del 1 de octubre y la huelga general del 3 de octubre. La no proclamación de la República -y su sustitución por una «suspensión» que abre las puertas a una negociación con el estado- es un ataque contra la soberanía del pueblo. El gobierno de Puigdemont ha cedido ante el chantaje ejercido por la banca, la patronal y la Unión Europea, y ante los miedos del soberanismo gubernamental al desbordamiento popular que permitió el éxito del referèndum y de la huelga general. El mensaje que han lanzado es claro y triste: las opiniones de unos pocos tienen más valor que los votos de una mayoría; la soberanía, por el soberanismo gubernamental, es negociable y transaccionable. No sólo nos limitamos a decir que no compartimos la decisión,

El proceso de autodeterminación sólo avanza en la calle

El ejercicio de la autodeterminación es en sí mismo una revolución política. Una revolución que implica la acción del pueblo en la calle, la toma del control del territorio, el control de los sectores económicos estratégicos y la voluntad decidida de construir un poder político independiente. El pueblo cumplió su parte, con una movilización y autoorganización tan masivas que permitieron hacer el referèndum y detener el país. El gobierno ha demostrado que no tenía la intención de cumplir con su parte, a pesar de cinco años de propaganda intensa sobre la creación de las estructuras de estado.

Cuando el proceso pasó de las instituciones en la calle, después del 20 de septiembre pero sobre todo entre el 1 y el 3 de octubre, la autodeterminación pudo empezar a materializarse. Ante la enorme magnitud del pueblo movilizado, el miedo del soberanismo gubernamental dictó un retorno del proceso a las instituciones. Un soberanismo gubernamental que ya había tomado decisiones destinadas a convertir el referèndum en una protesta, como la disolución de la sindicatura electoral o la movilización que pretendía impulsar la dirección de la ANC de hacer colas silenciosas ante las escuelas mientras la policía retiraba las urnas, y que afortunadamente no tuvo ningún seguimiento.

La decisión de aplazar una semana la traducción de los resultados del referèndum en acción política ha dado tiempo a las grandes empresas y bancos para entregar una verdadera guerra psicológica y para que el españolismo organizara una importante desfile orangista el centro de Barcelona y perpetrara agresiones fascistas en Palma y Valencia. Situaciones que ahora están sirviendo para justificar el retroceso del gobierno en la aplicación de los resultados del 1 de octubre. Esta es una decisión que atribuimos al miedo del gobierno autonómico de tomar decisiones políticas mientras la gente estaba en la calle.

Con las movilizaciones del 1 y el 3 de octubre grandes capas de la población tomaron conciencia del poder de la movilización y de la necesidad de desbordar las instituciones para poder generar cambios en profundidad. Es sobre esta conciencia de que será posible terminar de materializar el ejercicio del derecho de autodeterminación de la única forma que es posible en nuestra situación: a través de la desobediencia al marco constitucional y europeo, y la obediencia única al mandato popular .

Necesitamos hacer frente a la operación de reforma constitucional

En el contexto político actual sólo hay tres escenarios posibles: ruptura, reforma o involución. Quien no juega a favor de uno, está jugando en favor de otro por mucho que crea lo contrario. En el Principado, la ruptura es la proclamación de una República independiente. Aquel soberanismo o aquella izquierda que no esté para hacer efectiva ya la República independiente, no está por la ruptura y juega, por tanto, en favor de la reforma. Y la única reforma posible dentro del marco constitucional es una reforma constitucional.

Desde hace tiempo, Endavant OSAN venimos denunciando las intenciones de los sectores de orden del soberanismo de buscar escenarios de negociación con el estado que sólo conducen a un lugar: la reforma constitucional. Este escenario, que perpetuaría durante décadas la sumisión de nuestro pueblo en España y los dictados de la Unión Europea, comienza a congregarse actores diversos.

En un primer lugar, el reformismo ha encontrado en la «nueva política» un puntal para la supervivencia del régimen. El papel del colauisme y de Compromís en todo el conflicto ha sido sistemáticamente el de obviar la voluntad popular, el de menospreciar cualquier concepto de soberanía real y el de querer cerrar el conflicto a través de negociaciones por arriba. Por mucho que lo maquillen con la propaganda en favor de un proceso constituyente, hacer un proceso constituyente en el marco constitucional es una reforma del estado de las autonomías y no la construcción de una República.

El reformismo también es la vía posibilista en la que apuestan tanto una parte del PDeCAT como algunos sectores del poder económico de Cataluña. Se trata, en definitiva, de intentar amortiguar la contestación social y nacional surgida en Cataluña sin poner en duda el orden jurídico existente -español, capitalista y patriarcal-, y hacerlo utilizando como horizonte un referéndum pactado que es imposible que sea aceptado por el estado español.

En esta operación, la jugada de recurrir a la mediación de la UE previa a cualquier ruptura refuerza la postura de aceptar la hoja de ruta de la reforma constitucional. Los principales mandatarios de la UE afirman que «damos el apoyo a los esfuerzos para superar la división y la fragmentación para asegurar la unidad y el respeto a la Constitución Española», y dan pleno apoyo al gobierno español.

Toda esta operación tiene, sin embargo, un problema: el pueblo. Una mayoría social en Cataluña ha apostado y ha defendido la proclamación de una República independiente. Y es este pueblo el que tiene que hacer prevalecer su soberanía contra los intereses políticos y económicos de élites y grupos de presión.

Hacer lo que dijimos que haríamos: ser aceleradores de la autodeterminación

La izquierda independentista no podemos titubear ni adoptar un posicionamiento de seguimiento crítico del proceso negociador al que nos quieren empujar. Hay que hablar con claridad y no dar ningún balón de oxígeno al processisme. El riesgo de convertirse en cómplices de una operación de reforma desde arriba es muy elevado.

En este sentido, apoyamos la posición apuntada por la CUP-CC de no volver a participar de

la actividad parlamentaria hasta que no se hagan efectivos los resultados del 1 de octubre. Asimismo, alertamos contra la trampa de iniciar debates parlamentarios o políticos sobre el proceso constituyente antes de la materialización efectiva de la independencia. Una acción que sólo se entendería destinada a distraer el independentismo mientras se negocia una reforma constitucional.

La izquierda independentista se debió al mandato popular del 1 y el 3 de octubre, y no a una pretendida unidad política con ERC y PDeCAT que si no sirve para dar cumplimiento a este mandato popular, no sirve para a nada.

Cuatro ejes para ganar esta batalla.

Aunque los hechos del 10 de octubre sean decepcionantes, hay muchos motivos para continuar entregando esta batalla. El principal, los más de dos millones de personas que el 1 de octubre dijeron basta y que el 3 de octubre protagonizaron la movilización más grande de la historia de Cataluña. Y también porque el pueblo organizado todavía podemos detener este ataque a la soberanía y conseguir hacer respetar los resultados del 1 de octubre. Y creemos que lo podemos hacer con una estrategia que debe pivotar sobre estos cuatro ejes:

Exigir la proclamación de la República independiente en la calle . Hay un calendario de movilizaciones amplias de todos los agentes que no han apoyado el paso atrás del gobierno autonómico.

Continuar trabajando en el proceso de autoorganización popular. Los CDR y las diferentes formas de autoorganización al margen de las correas de transmisión de las direcciones del soberanismo gubernamental son un valor importantísimo y clave para generar movilización.

Secundar la propuesta de la CUP de detener su participación en el Parlament mientras ésta no se produzca. La legislatura sólo tiene sentido si culmina con la inmediata proclamación de la República independiente.

Desmontar el discurso sobre el «diálogo» destinado a justificar la reforma constitucional . La reforma constitucional no puede ser presentada como un mal menor, sino que significa alargar la pertenencia de los Países Catalanes en España durante más generaciones.

En el trabajo! Para vencer hay que ir, ir y ir!

Países Catalanes, 11 de octubre de 2017

<https://ppcc.lahaine.org/valoracion-sobre-los-hechos-parlamentarios>